

FOLK OG LAND

NR. 5 — 19. ÅRGANG

LØRDAG 7. MARS 1970

LØSSALG KR. 2,—

ALEXANDER LANGE:

Mobiliseringen som uteble

2.

Tidligere mil.org. sjef i Oslo, major O. H. Lange-land skriver upåttalt i boken

«Faresignaler og Regjeringens reaksjon i 1940»:

«Ved nyttår 1940. Koht opplyste at situasjonen var så kritisk at vi kunne være med i krigen innen en uke. Regjeringens reaksjon: Ingen. 16. februar. Engelske krigsskip i kamp (med Altmark) på norsk sjøområde (Jøssingfjorden). Koht sender en flott protestnote til England. 19. mars: Chamberlain uttaler at krigen står på dørstokken til Norge. Regjeringen sover videre. 25. mars: Den tyske sendemann søker Koht som videre meddeler at det var fare for at Tyskland ville overta vernet av norsk sjøområde. Koht sover videre. 29. mars: Minister Scheel i Berlin skriver: «Noe fredstegn er ikke å øyne. Det eneste helt sikre er at Norge bør holde sitt forsvar i orden så sterkt som vår ytterste evne tillater.» Koht sover fremdeles videre. Vårt forsvar var ikke oppsatt til vår «ytterste evne» men omtrent hver 10. mann var mobilisert.

31. mars: Churchill bebuder i kringkastingstale hardere krigføring også med direkte adresse til de nøytrale. Regjeringen reagerer ikke.

1. april: Minister Scheel melder om innskipning av tropper i Stettin som kan ha Norge som mål. Regjeringen fremdeles uvirksom. 2. april: Chamberlain holder en tale i Underhuset som direkte oppfattes som trussel mot Norge. Regjeringen sover stadig. Koht refererer talen ufullstendig og feilaktig i Stortinget 6. april. — 3. april: Minister Colban, London, telegraferer at et fremtredende medlem av Underhuset hadde meddelt at den britiske regjering forbereder aksjon mot malmtrafikken. Ingen handling. —

5. april: Scheel telegraferer fra Berlin at det går rykter om angrep mot Norges sørkyst. Koht bruker et helt døgn for å sende denne alarmerende melding til forsvarsministeren. — 5. april: Minister Esmarch, Køben-

«DØMMER IKKE» på side 35—39 blant annet:

havn, telefonerer at det foreligger melding om forestående angrep mot Danmark og Sør-Norge. Regjeringen stadig uvirksom. 5. april: Aftenposten melder at tyske fly rekognoserte og fotograferte på norsk område. Regjeringens reaksjon: Ingen. — 5. april: GENERALSTABSSJEFEN foreslår MOBILISERING. REGJERINGEN AVSLÅR. — (uth. A.L.).

5. april: Den britiske og franske minister overleverer enslydende noter hvor det meddeler at vestmaktene ikke vil finne seg i at Tyskland får livsviktige resurser fra Norge. Koht fortier forholdet med notene i stortingsmøte 6. april. Han brukte 3 dager for å sende gjensvar til Utenrikskomiteén. —

6. april: GENERALSTABSSJEFEN FORESLÅR (alminnelig) MOBILISERING TIL TROSS FOR AT VESTMAKTENES NOTER FRA DAGEN I FORVEIEN BLE FORTIET FOR HAM. REGJERINGEN AVSLÅR. — (Uth. A.L.). — 7. april: Alarmerende telegram fra legasjonen i Berlin, Koht foretar ingen ting. — 7. april: Telefon til Aftenposten fra Berlin om at alle der visste at det ville skje angrep på Norge. Utenriksdepartementet hindrer offentliggjørelse av meldingen. (Uth. A.L.). —

Major O. Langeland, som Lange siterer i denne artikkel.

8. april: Kl. 6 morgen underretter den britiske og franske sendemann om mineutleggingen på Norges kyst. Koht ringte straks Nygaardsvold. Men statsministeren nektet å holde regjeringens møte. Han ville først ha møte i utenrikskomiteén.

Kl. 9: Generalstabsjefen er alarmert over mineutlegging, går til forsvarsministeren og foreslår mobilisering. Forsvarsministeren foretar ingen ting. — kl. 10.30: Under møte i utenrikskomiteén kommer melding om de store tyske flåtestyrker som passerte danske farvann. Koht prater i U-komiteén og sier bl. a.: «Men kunne vi då få litegrann utsettning med at Tyskland gjorde noko mot Noreg... så trur eg det ville være ei vinning...»

Kl. 12: Kommanderende general og generalstabsjefen går til forsvarsministeren og foreslår mobilisering. (Uth. A.L.). Forsvarsministeren meddelte at han ikke kunne regne med å få regjeringen med på å mobilisere mer enn et par bataljoner. — Kl. 15: Melding til Admiralstaben om at det tyske troppetransportskip «Rio de Janeiro» er torpedert ved Justøy. Ingen reaksjon. —

Kl. 15: (Fremdeles 8. april A.L.). Koht får telefonmelding fra London at tyske flåtestridskrefter går mot Narvik. Koht beretter at da sto det stille for ham. Ingen ting ble gjort. — Kl. 17: Melding fra general Liljedahl om at tyske soldater var kommet i land ved Lillesand fra torpedert tysk skib. Regjeringen fortsatte å sove. — Kl. 20 (8.4.): Regjeringskonferanse. Forsvarsministeren la fram kommanderens generals forslag om mobilisering. Regjeringen avviste forslaget (uth. A.L.) og besluttet å innkalle to bataljoner. Generalstabsoffiserene får beskjed om at de kan gå hjem. (Dog kontorvakt A.L.). — Kl. 23.23: Admiralstaben melder at fiendtlige fartøyer passerer Færder. Kanontorden høres. Regjeringen sover. —

(Tirsdag) 9. april: kl. 0.08: Melding at Rauer og Bolærne er i kamp. Regjeringen sover. Kl. 0.25: Flyalarm i Oslo. Regjeringen kommer sammen kl. 1. Ingen ting besluttes. Koht gikk hjem (Forts. side 2)

Den moderne historikers forpliktelser

Av Ralph Hewins

Ralph Hewins, som har gledet FOLK OG LANDS lesere med en rekke artikler.

«Folks manglende viten om hva som er av historisk interesse er vår farligste fiende», sier riksantikvar Dagfinn Mannsåker, formann i Den Norske Historiske Forening og utgiver av Historisk Tidsskrift (Aftenposten 9.1.70) i forbindelse med feiringen av foreningens 100 års jubileum.

Som forfatter av seks bøker om samtidshistorie er jeg enig i disse kloke ord uttalt av en nøkkelfigur innen den norske historikerprofesjon. Jeg har faktisk nylig gitt uttrykk for samme mening: «Slik er det siviliserte menneskes natur, at dets intellektuelle og politiske instinkt krever sannheten om dets fortid. For uten å føle seg forbunden med sin fortid mangler et menneskelig vesen noe av sin historiske identitet og 'tilhører' ikke innerst inne sitt samfunn. Alle slags sosiale sykdommer stammer fra denne lakune, spesielt i ungenasjoner, United States og Norge unntatt» (F & L 11.1. 1969).

Hvis dette er tilfelle må en med forferdelse lese to erklæringer som har fremkommet i betydningsfulle aviser i de ti første dage av 1970:

The Times (1.1.): «De offentlige dokumenter for 1939, et av de mest avgjørende år i det tyvende århundre offentliggjøres for første gang idag i henhold til (den nye) tredveårsregelen — Da krig brøt ut og Churchill gikk inn i the War Cabinet begynte han å øse ut en

fantastisk flom av memorandaer, notater og planer, ikke bare marineaffærer slik som magnetiske miner, Royal Oak, Graf Spee og det moralske spørsmål om minelegging av den norske «led», men om hvert eneste emne under solen. — «De etterfølgende få ark (av de offentlige dokumenter for -39), «er — som tilfellet er med flere av de offentlige dokumenter for 1939 — ikke tilgjengelige for offentlige undersøkelser fordi de fremdeles er for ømfintlige. Når man leser offentlige dokumenter er det, som når man leser en biografi, viktig å huske på at den hele sannhet ofte ikke egner seg for offentliggjørelse!» (Mine uthevelser og mitt utrops-tegn).

Aftenposten (9.1.): «Den største vanskelighet er utvilsomt at meget materiale ennå ikke er tilgjengelig. Prinsipielt regnes materialet for tilgjengelig først når det innleveres til Riksarkivet etter 25 år. For diplomatisk og militært materiale gjelder ofte lengre utilgjengelighet. Men jeg ville tro at hvis

(Forts. fra side 7)

I NESTE NUMMER

bringer vi bl. a. første del av en artikkel av Ralph HEWINS omkring spørsmålet om hvorvidt Norge var «alliert» under verdenskrigen, slik for eksempel Yngvar Ustvedt hevdet i sin serie om den norske «fascismen». Som vanlig er Hewins meget overbevisende i sin argumentasjon, som bygger på solide kilder.

Videre kommer et nytt avsnitt i Alexander LANGES serie om den manglende mobilisering.

en artikkel av H. FRØYSTAD: «Med Benjamin Vogt i eksil»,

og en artikkel av en dansk venn og meningsfelle, som med utgangspunkt i Quislings bok «Russland og Vi» behandler spørsmålet om «Vesterlandets genbyrd (gjenfødelse)».

Foruten naturligvis meget annet interessant stoff.

Nummeret kommer 21. mars, mens det derpå følgende på grunn av påsken først kommer 11. april.

«Advance to Barbarism» i ny, utvidet utgave

Og en anmeldelse i de britiske tysklandsstyrkers tjenesteblad

Vi har tidligere ved flere anledninger her i bladet omtalt den britiske jurist og publisist F. J. P. Veale som i sin tid utga en meget omtalt bok «Advance to Barbarism», hvori han bl. a. rettet skarpe angrep på de britiske ansvarlige for bombe-krigen mot den tyske sivilbefolkning og mot seierherrejustisen i Nürnberg. Boken har senere vært oversatt til en rekke sprog. Nå foreligger den i en ny og utvidet engelsk utgave, som bl. a. kan kjøpes gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE til en pris av kr. 45,-. Det er forlaget Mitre Press, London som har sendt ut det nye opplag.

I den forbindelse gjengir vi den omtalte boken ble gitt i publikasjonen til tjenesteavisen for de britiske styrker i Tyskland «The Journal of the Royal Services Institution»:

«I 1948 offentliggjorde forfatteren, som er jurist, en kortfattet bok med samme tittel som det nå foreliggende arbeide. Han fordømte i den bombekrigen mot sivilbefolkningen og de krigsforbryterprosesser som dengang ble drevet. Det kom nye utvidede utgaver i USA, Tyskland og Spania. Omslagsteksten til den nye utgave informerer oss om at istedenfor «formodninger er det kommet de i de siste 15 år offentliggjorte kjennsgjeringer».

Et forord bringer uttalelser av de avdøde Dean Inge (1951) og Lord Hankey (1962). Sistnevnte skrev: «Det er en liten, bemerkelsesverdig bok, idet den fremstillet de da nettopp fremkomne opplysninger om de rent tilfældige bombarderinger av sivilbefolkningen og den rettslige domfellelse

av krigsfanger av seierherrene som symptomer på en verdensomfattende utvikling som begynte i 1914».

Forfatteren har tatt fatt på sin oppgave med lidenskapelig overbevisning, men har en tilbøyelighet til overdrivelse og har ikke sjelden dypet sin penn i etsende syre.

Hans innledningskapitel, en analyse av krigsbruken fra de tidligste dager og til begynnelsen av 18. århundre, er spennende. Med henblikk på inneværende århundre representerer han den oppfatning at krigen fra 1914 til 1918 betød avslutningen av et tidsavsnitt og tilbakevenden til barbariet. I et omfangsrikt kapitel som han har gitt den ironiske overskrift «Den glimrende beslutning», forsikrer Mr. Veale at et luftangrep av 18 RAF-bombemaskiner i mai 1940 mot jernbaneanlegg i Vesttyskland var «en epokeskapende begivenhet» — «idet det dreiet seg om det første tilsiktede fullbyrdede brudd på sivilisert krigføring, hvorefter kamphandlinger skal føres mot de fiendtlige stridskrefter.» Han sier at gjennom disse flyvninger ble et tidsavsnitt avsluttet, som hadde vart i to og et halvt århundre.

De sivile tap som følge av zeppelinangrepene i 1914 — 18 unnskylder han med luftskibsbesetningens uerfarehet. Men han fortier helt angrepene av de tyske fly mot London (1941), som hadde tilfølge svære tap for sivilbefolkningen. Som de hovedsakelige opphavsmenn til den ubegrensede bombe-krig holder han Lord Trenchard, Professor Lindemann og «Bomber-Harris» og dyrer tunge anklager på deres skuldre. To ganger nevner han at Harris 28. juli 1942 personlig talte over radio til det tyske folk og truet det med ødeleggelse av arbeiderboligene, men nevner ikke at sendingen skjedde gjennom BBC uten Harris' vitende (se Sir Arthur Harris: Bomber Offensice, s. 116).

Med hensyn til krigsforbryterprosessene, som halvparten av boken er viet, får vi høre at en uoverveiet uttalelse av Churchill ved en alkoholisert orgie i sammenheng med avslutningen av Teherankonferanse, ga støtet til denne plan.

Hva nå enn kan ha gitt opphav til prosessene, så står ett fast: Det finnes bare få mennesker idag (bortsett

QUISLING

Vil man forstå Quisling, er det nødvendig å ta med i betraktning, at han i sin mest mottagelige alder levde i et prestehjem. Anden, tonen og forestillingene der må antages å ha medvirket til å utvikle prestesønnens medfødte anlegg og mentalitet. Frelserideen er gått opp for ham, har fått makt over ham og har tilslutt helt besatt ham. I overensstemmelse dermed har han så senere handlet og arbeidet både i Russland og i Norge.

Forståelsen, eller følelsen, herav, altså av at han mente seg kallet til å frelse og av at han fulgte dette kall, er en av grunnene til at så mange ærlige medlemmer av Nasjonal Samling tross alt fremdeles står samlet om sin gamle fører.

Å dømme en slik mann til døden, er ikke bare overfladisk. De ord, som her passer best, kan i Norge enda ikke brukes offentlig.

Det norske folks historie vil ikke desto mindre engang gi oss de rette bilder både av den dødsdømte og av hans dommere.

Christian Bekker

kanskje fra i Norge? Vår bemerkning) som vil motsi Dean Inges erklæring: «Rettsforfølgelse mot beseirede ved seierherrene er alltid utilfredsstillende og i sin alminnelighet uanstendig.» Vi er derimot enige med Mr. Veale når han sier at «sannsynligvis ville i Nürnberg en upartisk rett av nøytrale dommere ha dømt de fleste av fangene etter ett eller annet av anklagepunktene». Mange vil være enig i at i begge de viktigste britiske prosesser som Mr. Veale undersøkte — foreligger det et misbruk av retten. Men denne fastslåing får mindre vekt på grunn av de uvennlige bemerkninger mot de to deltagende britiske anklagere.

Boken er av betydning derigjennom at det tar opp store prinsipielle spørsmål, som historien ennå ikke har truffet avgjørelsen i.»

Såvidt anmeldelsen i de britiske styrkers eget blad. En kunne vel ikke akkurat vente den så positiv etter som det rettes slik kritikk mot både britiske offiserer og politikere m. v., så ialt må en vel si at kritikken er matt.

Vi anbefaler de av våre lesere som kan såpass engelsk å skaffe seg den interessante bok og selv gjøre seg opp en mening både om de viktige prinsipielle spørsmål og om Veale er for skarp i sin kritikk over faktiske hendelser.

Mobiliseringen som uteble . . .

(Forts. fra side 1)

etter tannbørste og pyjamas. Kl. 1.44: Melding: 4 store kryssere har passert Fuglehuk kl. 24. Regjeringen mobiliserer fremdeles ikke. — Kl. 2.06: Admiralstaben får melding om angrep mot Bergen. Kl. ca. 3 beslutter regjeringen delvis mobilisering med fremmøte torsdag.» (11.4.)»

Er major Langeland her historieforsker?

—o—

Til ytterligere belysning skal vi også sitere major Langelands syn på forholdene dengang fra bokens side 39 og utover:

Hvor var alle de impliserte og disses satelitter som opprøres så sterkt over den avbalanserte Hewins da Langeland f. eks. skrev nedestående:

«— Historien vet sikkert ikke å berette om noen regjering som har vist så liten handledyktighet som regjeringen Nygaardsvold, når den gjennom lang tid har sett stadig tydeligere og tydeligere tegn på at faren nærmet seg.

«Den videre utvikling er alminnelig kjent. Statsmakten flyktet til Hamar. Derfra ble det telegrafert til Oslo at man var villig til å forhandle med tyskerne. Her skal vi understreke et viktig moment — fortsetter tidligere mil.org.sjef i Oslo Langeland: — Myndighetene uttalte at de forutsatte at kampene i mellomtiden skulle stanses. Det utgikk en slags instruksjon til de norske tropper at de skulle søke å unngå kamp. Dette var en av de mange håpløse og tåpelige ting. Alle måtte vite at tyskerne ikke innstilte sine operasjoner på dette tidspunkt. Dette økte forvirringen for de norske tropper.»

«Regjeringens redsel for at det måtte kjempes når det var krig ga seg underlige utslag. På en tid da kampen på Midtskogen var igang, ringte politimester Håvie i Elverum til Koht og spurte om det var meningen at det skulle kjempes. Politimesteren fikk sekretær Broch i telefonen, og denne forela spørsmålet for utenriksministeren. Håvie meddeler så at han fikk den beskjed at det ikke skulle kjempes. Senere forklarte Koht at hans beskjed var gitt under den forutsetning at de militære mente at de ikke kunne holde stillingene. Å antyde at den eneste avdeling som skilte fienden fra konge og regjering skulle oppgi kampen, så lenge som det var en mann som kunne føre våpen, var så villt at det tydelig viser

gehalten hos våre ledere av 1940.

«Avdelingen på Midtskogen slo imidlertid, tross Koht, fienden tilbake, og den norske konge kunne vedbli i sine funksjoner.»

(Det som ikke major Langeland, ja ingen hittil har fortalt publikum, såvidt vi vet, er at avdelingsledere på Midtskogen, kapteinene Gaalaas og Oliver Møystad, ble straffet og diskriminert som medlemmer av Nasjonal Samling osv. (Kaptein Barlind — som også var med — var ikke NS. —)

Langeland: Den 10. april forhandlet så Kongen og Regjeringen med tyskerne . . . Når en leser beretningen om Regjeringens virksomhet i disse kritiske dager, søker man forgjeves etter et eneste punkt som kunne tyde på at det fantes mot eller dyktighet blant dens medlemmer. En av de mest forstemmende ting er at man allerede nå merker tendensen fra Regjeringens side til å ville flykte fra sitt ansvar.»

Hvorfor ble ikke major Langeland tiltalt som alternativ «insane»-historieforsker for slike trykte utsagn? Han ble jo tiltalt og frifunnet for sine kommentarer til kjente gode nordmenns samarbeid m.v. med tyskerne. Flere av hans kjedelige påsagn ble heller ikke mortifisert . . .

Major LANGELANDS UPÅTALTE UTSAGN OM DAVÆRENDE JUSTISMINISTER, SENERE HØYESTERETTSJUSTITIARIUS, TERJE WOLD, MEDLEM AV DEN REGJERING SOM HADDE HINDRET AT DET BLE MOBILISERT I TIDE.

Side 41: «— Statsråd Terje Wold skildrer i et brev til statsministeren en eiendommelig episode fra et møte med kommanderende general Laake på Rena. Herr Wold var medlem av regjeringen og hadde deltatt i møtene de siste dagene før krigsutbruddet — skriver major Langeland og fortsetter: Han var altså medlem av den regjering som hadde hindret at det ble mobilisert i tide. Han var medansvarlig for beslutningen om at det skulle foregå stille mobilisering, og at første mobiliseringsdag skulle være den 11. april. Han var medansvarlig for at Regjeringen hadde surret således at medlemmene ikke visste hva de hadde besluttet om mobilisering. Han var likeledes medansvarlig for beslutningen om å søke forhandling med fienden og for beslut-

(Forts. side 3)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Ensrettingen

At det er et samfunn i oppløsning vi lever i har vel falt noen og hver inn i årene fra 1945 av. Og her tenker vi ikke bare på de sedenes forfall som er så åpenbare og på den økende kriminalitet og brutalitet, ikke minst hos en forkvaklet ungdom, men først og fremst på det som kanskje ligger bakom hele denne utvikling.

Og når kanskje VI lettere enn andre er klar over denne bakgrunn, så er det nok fordi vi sterkere enn mange andre har fått den helt inn på livet. Vi tenker på den gjennomførte ensretting som har funnet, og finner sted på så mange områder.

I vårt tilfelle dreier det seg jo om ensrettingen i forbindelse med samtidshistorien og den ensrettede og konsekvente hets som gjennom 25 år har vært drevet mot dem som ble rammet av «retts»-oppgjøret. Hvis man ikke er villig til å slikke støvet for seierherrenes føtter, så er man for alltid henvist dit hvor Skriften sier at det er gråt og tenners gnidning, eller til det man kan kalle nydemokratiets helvete.

Hvor gjennomført dette er for eksempel i den ensrettede norske presse fikk man et tragikomisk eksempel på da en avis i Hedmark kom i skade for å bringe noen ord i forbindelse med fødselsdagen til en av de utstøtte, tidligere embetsmann og ansett mann før 1940. I numret etterpå unnså man seg ikke for offentlig å beklage at vedkommendes fødselsdag var blitt nevnt! Man minnes også at et såpass grønt blad på det tørre norske pressetre som MORGENBLADET nektet å ta inn noen minneord om den kjente kunstner Karl Holter da han døde, trass i direkte oppfordring.

Hvem er det som fortsatt holder denne hets vedlike, som fortsatt får hele pressen til å sette seg ut over alminnelig folkeskikk og alminnelig anstendighet? Det må vel være nok så mektige krefter eftersom ingen våger å bryte ut.

Ellers er det tydelig at det ikke bare er på dette område det foregår en ensretting med skjulte bakgrunnskrefter som man nok kan spørre hvem er.

Hvem er det for eksempel som dirigerer kunstforfallet i dette land, som får folk til med hele den norske presse i spissen å servere oss som kunst det reneste pølsevev og at samfunnet ikke engang som i eventyret kan prestere et lite barn som sier at keiseren har jo ingen klær på.

Folk flest har vel forundret seg over den lyrikk som serveres både i DAGBLADET og i mere seriøse organer og som faktisk ingen våger å henvise til den rette plass i papirkurven, men man vil jo nødig offentlig vise at man er så ukultivert at man ikke forstår denne nye «kunst». Noe lignende ser man når det gjelder billedhuggerkunst og malerkunst, som begge har utartet til det fullstendig groteske uten at noen våger å si fra, aller minst den ensrettede dagspresse.

Imidlertid har en ung kunstmaler, Arne Paus, tatt bladet fra munnen i — pussig nok — VG og fortalt om ensrettingen som foregår på Kunstakademiet, hvor de unge malere får sin skolering. Han beretter at «kunstnere som arbeider med ting som folk forstår holdes nede ved makt. Modernistene er redde for å bli gjennomskuet og for å miste markedet.»

Vi tror ikke at det er hele årsaken dette at professorene der ikke engang kan tegne selv og derfor lager nonfigurative smørerier, men at det nok er mere målbevisste

80 ÅR

Anders Forsland, Sandnessjøen, fylte 80 år søndag 1. februar. Han bur no på aldersheimen, Sandnessjøen, men heimstaden hans er Forsland på Tomma. Ei tid etter fullført landbruksskule var han styrar på Ny Jords bureisingsfelt i Alstahaug, seinare dreiv han som bonde, men fekk polio og vart vanfør for livet.

Eg hugsar godt den dagen han vart sett inn i Toppen fangeleir. To tidlegare bunkersbyggjarar kom dragande med ordføraren i Nesnamelom seg, dei stødde han over tunet og inn på romet. Sjølv kommenterte han episoden slik: «Du kan vel skjønne dei måtte sette meg inn, eg er då «farleg for statens sikkerhet!»

Forsland har skrive nokså mykje i sitt lange liv. Både dagspressa og den lokale presse har opp gjennom åra havt mange innlegg frå hans hand. Ellers har han skrive mange skisser, noveller og humoresker, helst under pseudonymet Per Helgeland. Først på sine «gamle dagar» debuterte han som romanforfatter med «Benjamin». I 1967 kom så «Slektens siste sønn» på Ansgar Forlag. Det er ei krass skildring av det kulturelle og moralske forfallet i samfundet, personifisert i Albert Stahr, mannen som kallar seg Mortensen for å vise at han ikkje er aristokrat.

I rak motsetning til denne skakkøyrdede folkepolitikaren og humanisten, står sonen Ivar, «Slektens siste sønn», som tek opp att ættenamnet Stahr. Han representerar den sunde, ungdomlege reaksjonen mot oppløysningskreftene. Men han blir ståande åleine, får ikkje kontakt med den bråkande og rockande ungdomen. Eit undantak er Elsa —, men ho blir litt for ivrig i sine forsøk på å fange han.

Likevel sluttar boka med eit lite glimt av håp. Då han står på spranget til å reise ut i den store verda, ut til det ukjente, får han sendt ein forglem-meg-ei frå Linda. Ein aner begynnelsen til ein ny roman —, ei bok som forfatternen no i sin høge alderdom vel ikkje har krefter til å skrive. Men vi takar Forsland for det han har gitt oss, spesielt i denne siste boka, og vi ynskjer han til lykke med milestolpen.

Trygve Engen

krefter bak her også. Med lærerne ved Kunstakademiet er det vel helst slik som med nybakte samtidshistorikere at de må holde seg inne med makten hvis de vil gjøre karriere og lenge vil leve i landet. Vi minnes i den for-

Mobiliseringen som uteble ...

(Forts. fra side 2)

ningen om at kampen inntil videre skulle stanse, og endelig var han medansvarlig for at kommanderende general inntil kvelden den 10. april slett intet direktiv hadde fått.

Han var altså fullt medansvarlig for det uheldige forhold at armékommandoen i det hele tatt ikke hadde hatt anledning til å gå til handling. Denne mann opplyser i et brev etter krigen at han, da han møtte general Laake, spurte: «Men hva har De gjort, herr general? Hvor er dagsbefalingen til troppene? Kunne ikke mobiliseringen vært ordnet på en annen måte? Det varte altså ikke lenge før statsråd Wold forsøkte å gjøre andre ansvarlige for sine egne syn-

der. Her var han virkelig rask og fikst, skriver major Langeland i «DØMMER IKKE».

Langeland fortsetter: «Nå var det altså besluttet at det skulle føres krig, men samtidig sto utenriksminister Koht i Elverum og tok avskjed med sitt departements funksjonærer, og meddelte dem at han nå nærmest var forberedt på å forlate landet.

«Situasjonen var barokk. Hvordan Regjeringen hadde tenkt seg at kampen skulle foregå er ikke røpet. Det lyder ikke særlig ansvarsbevisst å beslutte å kjempe og selv forberede seg på å stikke av.»

Hvorfor ble ikke Langeland anklaget for et slikt ut-sagn midt i sentrum av elendigheten?

ISTEDENFOR KAMPSIGNAL EN LANG TØVETE LEKSE

«Proklamasjonen fra Elverum»

Langeland: «— — Istedendefor å gi kampsignal sendte Regjeringen ut en lang tøvete lekse som den kalte «Proklamasjonen fra Elverum». Skriftet, som er forfattet av Koht, var undertegnet av Nygaardsvold. Det ble gjengitt av Langeland i sin helhet.

Vi siterer bare disse karakteristiske linjer:

— — «Ho (Regjeringen) vender seg no til heile det norske folket og bed det hjelpe ho med å halde oppe ei lovleg styring i landet — norsk grunnlov, norsk fridom, norsk sjølvstende . . .»

— — «Ho manar difor hele det norske folket til å halde fast på den norske fridomsarven i truskap mot dei store tankane som har bori landet vårt fram gjennom hundreåra.»

—O—

Langeland kommenterer på side 43:

— ««Det var ikke overraskende at de norske avdelingene kapitulerte hvis de hørte denne leksen som i den daværende situasjon måtte fremstille seg som det rene vev. Ordet kamp eller

bindelse den pinlige taushet som oppsto da etpar unge skodvinianere etter å ha forsikret oss om sin objektivitet ble spurt av oss om objektiviteten strakte seg så langt at de var villig til å skade fremtiden og karrieren gjennom å si sannheten.

Å nei, det skal sterk rygg til å stå alene, å stå mot maktøverne, både de åpne og de skjulte. Og ryggrad utmerker ikke det norske samfunn etter 1945.

krig er ikke nevnt i proklamasjonen, og ingen kunne tenke seg at en regjering, som hadde tenkt å samle alt det vi eide av kampvilje i en fantastisk situasjon, hadde tid til å sette seg og skrive en slik masse av nyttig svada. Nærmest skulle en tro at Koht i en av lomene sine hadde funnet et gammelt manuskript til en 17. mai tale.»

Major Langeland fortsetter: «Hvorfor påla ikke Re-

(Forts. side 7)

Dødsfall

John Kr. Johnsen, forhen-værende ordfører og rådmann i Fredrikstad ble bisatt i Fredrikstad krematorium den 28. januar, 79 år gammel.

Presten tegnet et meget pent bilde av avdøde. Det var kranser fra Fredrikstad sjømannsskole og fra Fredrikstad navigasjonsskole med flere, men ingen fra Fredrikstad Kommune. Det er nok fremdeles små menn og lavt under taket der. Det siste som hendte var at sjømannsskolens fane som bestod av et stort norsk flagg ble senket og bredt over båren hele 3 gange. Det var den siste hilsen han fikk fra en ganske stor forsamling.

O. Omberg

Hvorledes er det med
BLADPENGENE?
Har DE betalt?

FOR UNGDOMMEN

Red.: Halvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

KULER ELLER LSD?

Efter at flere av de amerikanske desertørene som har fått oppholdstillatelse i Sverige er blitt tatt for salg av narkotika i de nordiske land, er man fristet til å spørre seg selv: Hva slags mennesker er det de svenske myndigheter legger sine beskyttende vinger over?

Det bor for tiden flere hundre forhenværende US-soldater i vårt naboland og ikke så få av disse er blitt tatt for salg av bl. a. LSD. Disse mennesker som av samvittighetsgrunner ikke vil bære våpen mot sine «brødre», selger uten å blunke narkotika til ungdom i Norden som de vet vil bli vrak i løpet av kort tid. Vi tror ikke at desertørene er helt på linje med hva som er mest humanitært — å opptre som soldater i krig — eller gradvis å ødelegge folk fysisk og mentalt med gift.

En annen sak er det om noen tar desertørenes for-

sikring alvorlig om at det er moralsk forkastelig å bære våpen i krig. Vi gjør det ikke.

DEMOKRATI PÅ ARBEIDSPLASSEN

Arbeidet adler mannen, heter det, men ingen regel uten unntak heldigvis. Hvis alle som tok sin hand i arbeid bokstavelig skulle bli adlet, ville vi i dagens Norge få et farvesprakende aristokrati.

Noen arbeidsplasser er svartere enn andre, det vet de som har kastet sitt blikk bak disken på Frederikke, Blindernstudentenes hyppig besøkte kafeteria.

Det har i første rekke vært ved oppvaskmaskinene man har kunnet se fremmedartede ansikter, uten at noen har ymtet frempå om diskriminering. Men sistleden vi inntok vår vanlige lapskaus, fikk vi den ubestemmelige masse servert på papptallerken, måtte drikke vann av

pappbeger og spise med plastgaffel.

Vi er ved nærmere ettertanke kommet frem til årsakssammenhengen. De mørkhudede, for det meste nordafrikanere, har blitt klar over at de er for fine til å vaske tallerkener og glass. Dessuten har de nok hørt omtalt demokrati på arbeidsplassen, et slagord som vinner stadig større gjenklang blant «proletariatet».

En kombinasjon av sammentreff har ført til at fremmedarbeiderne til en viss grad selv får avgjøre hva de skal gjøre. Parolen er blitt: Mer engangsbestikk, mindre arbeid for oss!

For spisegjestene på Fredrikke kan det bli så hipp som happ — plast eller stål — papp eller porselen, i første omgang, men ingen er i tvil om at utgiftene vil øke i takt med forbruket av engangsbestikk. Hvilket rop vil da lyde høyest, lavere priser eller mer demokrati?

Høyre om marsj?

Ingen kan lenger dra i tvil at venstreradikale ideer i dag er blitt åndelig identifikasjon for en relativt stor ungdomsgruppe. Maohysteriske og nærmest uniformerte avdelinger er toneangivende ved våre universiteter og høyskoler. Gammel-sosialistisk klassekampatos holder (igjen) på å kverke all selvstendig tankevirk-somhet i utrolig mange unge. Selv (?) de ungborgelige er blitt temmelig rød-slitte i kantene. Hva er bakgrunnen for denne situasjon? Hovedskylden ligger hos en samfunnsledelse som ikke har maktet å skape et selvstendig ideinnhold ut-over det velferdssystemets administrasjonsoppgaver har gjort nødvendig. Det ideologiske grunnlag for systemet har vært en vassen velling av uttørket liberalisme, internasjonal likhetslefling og «utjammings»-mani. Trette menns fortvilete forsøk på å holde tritt med en utvikling, retning nedad.

Men deler av ungdommen har ikke vært tilfreds med disse komiske forsøk på å være venstreradikal og «up to date». De har forsåvidt logisk nok tatt skrittet fullt ut og inn i religionssubstituttet maoisme. Dermed er det også fullstendig latterlig av de etablerte i samfunns-

ledelsen å erklære seg sjokkert over de siste års røde stormløp mot velferdsdemokratiet. De ungrøde har bare tatt den ytterste konsekvens av den halvratne idevellingen maktthaverne har føret og forer oss alle med. Veien fra almen sinnsforvirring til total galskap er jo ikke så vanskelig å finne.

Hovedspørsmålet blir altså: Hvordan har likevel denne temmelig primitive maoist-utforming av marxismens klassehat kunnet få så mange unge med seg?

Svaret ligger i menneskets evige trang mot et høyere postulat og dets krav til enkelhet og absoluttisme. Den kinesiske marxisme er naivt enkel i sin oppbygning, har en grei løsning på samfunnsproblemene, en sikker tolkning av historien og et klart svar på selve livets mening. Selvfølgelig vil mange unge føle seg tiltrukket av en slik overbevisende (på mange grunne sjeler) modell.

Men her kommer også høyresidens ansvar inn. For hva har vel de forskjellige høyreradikale grupper prestert av ideologisk klargjøring og oppbygning de siste par tiår? Pent lite å snakke høyt om, selv om man kan finne haugevis av gode un-

(Forts. side 8)

H. M. P.:

Vikingetoktene til fremmede land

De fleste som har lest noe norsk historie fra vikingetiden, har sett sitatet som ifølge sagnet skulle lyde fra alle nord-franske kirker: Befri oss o Gud fra normanernes raseri.

Når man vet at skandinaviske vikinger foretok plyndringstokter fra Skottland i nord til Arabia i syd, og nordmenn og dansker satt som herskerklasse i store deler av England, Irland og Frankrike, må man stille seg spørsmålet: Hvorfor tillot det øvrige Europa slike hærferder? For å forenkle problemet noe, kan man si at Norden var sterk og resten av Europa svak. Men for å analysere årsaksforholdet litt grundigere enn som så, må man se på hva som skjedde med romerriket da folkevandringene begynte i 4. og 5. århundre.

For det ene mistet det sin politiske makt over de vestlige land, også Italia ble erobret av germanere. Tid-

ligere har man vært av den oppfatning at germanernes erobring av det vestlige romerrike medførte dets kulturelle undergang, men det er ikke riktig.

For det første var germanerne de erobrende rikers folkemengder langt underlegne. Det er idag vanskelig å fastslå absolutte tall, men historikerne antyder følgende: Østgoterne som besatte Italia, talte ca. 100 000, vestgoterne i Spania og Syd-Frankrike utgjorde noe lignende, burgunderne Sydøst-Frankrike ca. 25 000 og vandalene som dro over Gibraltarstredet ca. 80 000. De siste utgjorde ikke mer enn 1 pst. av områdets egen befolkning. Man kan heller ikke regne med noen betydelig tilstrømning av «etter-nølere» til de erobrede land. Derfor kan man ikke snakke om germanisering av disse land i noen betydelig grad. Selvsagt dannet det seg små kolonier i de okkuperte om-

råder, hvor den germanske egenart holdt seg i lang tid. Franskmennene har f. eks. ca. 300 germanske lånord i sitt språk. Ellers må man anta at germanerne ganske snart gikk opp i de erobrede lands befolkning. Man må idag lete lenge etter germansk innslag i f.eks. Italias nåværende befolkning.

For å vende tilbake til 5. århundre, så fant der ikke sted noen brå forandring av statsstyre i de deler av det vestromerske rike ved germanernes erobring. Germanerne fortsatte den senromerske tradisjon og kultur. Kongene regjerte totalitært slik tidligere den romerske keiser hadde gjort.

Det var først i det 7. århundre der skjedde noe katastrofalt, arabernes reising og ekspansjon.

I 711 satte araberne over Gibraltarstredet. Etter den tid gikk det slag i slag. Pyrenerhalvøya ble erobret, Syd-Frankrike og Nord-Italias kyster herjet.

Sammenligner man germanernes og arabernes invasjon og ser på følgene, er der en stor forskjell. Araberne ble ikke assimilert av de erobrede lands befolkning slik som germanerne.

Årsaken er bare en, arabernes kamp var en religionskrig. Deres tro var uforenlig med den kristne.

Følgen av arabernes ekspansjon var at handelen som tidligere hadde blomstret i Syd-Europa, ble tilintetgjort. Middelhavet ble et arabisk «Mare Nostrum», bortsett fra den østlige del hvor byzantinerne regjerte.

Frankrikes rike, kjernen i datidens Europa, ble kraftig rammet da handelen med østen stanset. Merovingerkongenes inntekter ble meget sterkt redusert og makten gikk over til den storgodsbesittende adel. Denne tilbakegang rammet i første rekke Syd-Frankrike.

Karl den Store som stanset araberne på deres fremmarsj i begynnelsen av det 8. århundre, bekjempet også vikingene i nord. Han bygget en regulær festning ut mot Kanalen, med det resultat at vikingene i hans levetid ikke klarte å gjøre seg særlig bemerket i Nord-Frankrike, slik som i England, Irland og Skottland. Men da Karl døde i 814, begynte vanskelighetene for frankerne. De ble svake og splittet, med den følge at kystforsvaret i nord ble for-

sømt. Vikingene herjet i dette område som de lystet fra 830-årene og utover i det 9. århundre.

Lysere tider gikk ikke England inn i. Landet var delt og splittet mellom en rekke småkonger, så noen organisert motstand overfor vikingene var det ikke tale om.

Irland stod det ikke bedre til med. Det primitive samfunn på den grønne Øy ble et lett bytte for de norske vikinger. Etter en mannsalder hadde vikingene satt seg fast flere steder, både i vest og øst.

Alle de anfall vikingene gjorde mot andre land, skjedde fra sjøen. De var alle andre europeiske nasjoner overlegne når det gjaldt navigasjon og sjømannskap. Også hva skipskonstruksjon angår, var de brede og høy-stavnede vikingskip andre skipstyper overlegen. Heri ligger nok mye av forklaringen hvorfor dansker og nordmenn kunne erobre svære landområder i vest og syd. Hverken angelsakserne, irerne eller frankerne var dyktige nok i sjømannskap til å besvare vikingtogene med mottokter til sjøs.

OLE NILSEN:

Fra vanviddets saga

Ved innledningen til de store jubiléers år

Også et 25-årsminne: Hiroshima etter bruken av atombomben.

Vi nærmer oss 25-årsdagen for frigjøringen. Statsminister Per Borten har allerede bestemt at dagen skal feires på en storslagen måte, med all mulig pomp og prakt. Det blir sikkert en festdag av de helt store. Men statsministeren er altfor beskjeden. Hvorfor vil han feire bare ett eneste 25 års jubiléum når det vrirler av slike jubiléer i forholdsvise nær fremtid? Hvorfor ikke feire dem alle sammen, Per?

Aha, jeg forstår. Du ser helst at de andre jubiléer blir forbigått i taushet? Ja, du kan ha rett i at mange av dem ikke tåler dagens lys. For eksempel 25-års jubiléet for Gulostens seier over de to krigsfangene i Bergen. Det er kanskje ikke særlig egnet som TV-program? En passende tittel kunne i såfall være: Hvordan man oppnår audiens på Slottet — eller: Slik fikser man slemme krigsfanger. Det er mange brukbare titler å velge mellom hvis Gulosten skal hylde.

Men hva med 25-års jubiléet for heltedåden i Grimstad? Det egner seg kanskje ikke for Eurovisjonen? Du kan ha rett i det, Per. Men kunne vi ikke istedet gi den modige politikonstabelen en medalje fordi han var så flink til å knubse og dytte og bruke kjeft på Knut Hamsun da den 86-årige Nobelprisvinneren hadde postlagt et brev i Grimstad uten myndighetenes tillatelse? Denne hedersmann av en konstabel som vet hvordan oldinger skal behandles burde sannelig bli påskjønt med en liten medalje. Hva synes du om det, Peremann? Du

burde innstifte en HEROSTRATOS-medalje for modig oppførsel overfor Nobelprisvinnere.

Knut Hamsun har også et annet jubiléum i 1970, sammen med professor Gabriel Langfeldt. Hamsun hadde begått den skammelige forbrytelse å tenke i utakt med massen og kveget, og til straff ble han tvangsinnlagt på Psykiatrisk Institutt for å ydmyges og sjikaneres. Myndighetene ønsket å få Hamsun erklært sinnssyk. Det gikk imidlertid ikke. Selv den brølede professor Langfeldt greide ikke å oppfylle deres ønske. Men den friske og kjekke Hamsun ble i allefall forvandlet til et nedbrutt og skjelvende nervevrak. Ingen nordmann i vårt århundre har fortjent HEROSTRATOS-medaljen bedre enn Gabriel Langfeldt.

Men hva sier du, Peremann? Du vil helst ikke fei-

re dette 25-års jubiléum heller? Skammer du deg virkelig så meget? Ja, det har du kanskje grunn til. Men hva synes du da om slavehandelen på Jalta, da Churchill og Roosevelt solgte Øst-Europas befolkning som slaver til Stalin? Vi har pasert 25-årsdagen for denne forferdelige krigsforbrytelse. Ville du helst glemme det jubiléet også, Per? Vel, som du vil. Du er jo ikke akkurat kjent for alltid å foretrekke sannheten. Men hvis forbrytelsen allikevel blir minnet i Fjernsynet post festum — mot Ustvedts vilje — hvilken programtittel burde man bruke? Kanskje en av disse: «Verdenshistoriens største slavehandel» — «Vanviddets triumf» — «Da demokratene solgte 60 millioner europere som slaver til alle tiders største masse-morder». Jeg synes alle tre er brukbare.

(Forts. side 6)

De amerikanske bombekastere over Hiroshima hylde i sitt hjemland etter vel utført død.

Rosenbergs siste opp-tegninger i dødssellen

Utkommet som bok under tittelen «Grossdeutschland — Traum und Tragödie. Rosenbergs Kritik am Hitlerismus.»

Alfred Rosenbergs siste tilbakeblikk på hendelsene i Det tredje Rike før bødlen la repet rundt halsen på ham, tør vel ha en viss spesiell interesse her i Norge, ettersom det var den ikke-militære partiideolog Rosenberg vår egen Vidkun Quisling hadde sin kontakt med.

Alfred Rosenberg.

Rosenberg var vel ingen sterk mann, han klarte ikke å drive igjennom sitt syn i den ustanselige maktkamp som foregikk blant de tyske toppfigurer fra dengang og han levde nok kanskje delvis i sin egen fantasiverden når det gjaldt vurderingen av egen innflytelse. Ikke så rart at han under slike omstendigheter også lot fantasien fare litt av med seg i private opptegninger og at han i offisielle henvendelser til Hitler blåste opp den egne innsats til noe stort. Slik det bl. a. skjedde i forbindelse med forholdet til Quisling og til den tyske militæraksjon mot Norge.

Men, fra dette å slutte at Rosenberg i og for seg var en latterlig og ondsinnet person er utilstedelig. Rosenberg var en slags drømmende partiideolog, som etter hvert ble skubbet tilside av mere robuste og hensynsløse konkurrenter.

Men la oss gjengi hva DEUTSCHE WOCHENZEITUNG skriver i sin anmeldelse av boken:

«Hitler får ikke lov å dø». Det tåpelige forsøk på å skyve ham tilside som en slags verdenshistoriens driftsulykke har mislykkes. Nå begynner det åndelige oppgjør med en epoke som begynte i årtier før 1933 og hvis følger vil merkes inn i en fjern fremtid. Nesten hver eneste uke utkommer det derfor i inn- og utland bøker om Hitlers demoniske skikkelser, hans napoleonske gjerninger og ugjerninger, og om Det stortyske Rikes historie.

Kompetente og dessverre alt for mange inkompetente renegater og konspiratører forsøker å avsløre denne skjebnesvangre tids hemmeligheter. Ingen av dem kan erstatte hint vitneutsagn som den åndelig sett viktigste mann ved siden av Hitler har etterlatt seg: Alfred Rosenberg, den tidligere Reichsleiter og Reichsminister har som den eneste av mennene omkring Hitler i 1945 i dødssellen i Nürnberg skrevet en tilbakesku-

ende nasjonalsosialismens selvkritikk. Hans siste opp-tegninger er dokumentarisk enestående fordi han som ingen annen, nr. 2 fra 1919 til 1945 ledsaget Hitler politisk og tydet ham åndelig.

Hans programmatisk innflytelse på nasjonalsosialismen er ikke mindre enn den Marx eller Engels har hatt på kommunismen. Da Hitler etter oppstanden av 9. november 1923 ble arrestert, overdro han Rosenberg ledelsen av sin bevegelse. Denne strammet straks opp de svake for innsats ad NSDAP's vei fra opprør til legalt parti, som senere med parlamentariske midler kunne erobre makten.

Rosenberg og Hitler

Allerede i 1922 hadde han offentliggjort den unge bevegelses første skrift: «Wesen, Grundsätze und Ziele der NSDAP», som i tallrike opplag ble utbredt i millionvis. Før, i 1920, hadde han allerede som øyenvitne til den russiske revolusjon offentliggjort et antibolsjevisk kampskrift. (Her hadde han kontaktpunkter med Quisling. Vår bemerkning). Som sjefredaktør for den av Hitler utgitte «Völkischer Beobachter» styrte han partiets publisistiske virksomhet. Han representerte som den første Hitlerbevegelsens utenrikspolitikk overfor utlandet på Europakongressen i Rom i 1932. Mussolini verdsatte Rosenbergs foredrag om Europaprogrammet som kongressens høydepunkt.

Rosenbergs hovedverk «Mythus des 20. Jahrhunderts» (1930) nådde et millionopplag og ble ved siden av Hitlers «Mein Kampf» det

(Forts. side 6)

Fra vanviddets saga . . . Rosenbergs siste - - -

(Forts. fra side 5)

Det blir i det hele tatt adskillige 25-års jubiléer i 1970. Men statsminister Borten & Co. vil nok bare feire ett eneste av dem. De liker bare de gode og lyse jubiléer. Alle de mørke og ubehagelige vil bli forbigått i taushet. For å skape litt balanse i feiringen vil jeg omtale noen av de mørke 25-års jubiléer. På grunn av plassmangel kan jeg ikke omtale dem alle. I såfall kunne jeg med letthet ha fylt en hel årgang av FOLK OG LAND. Men jeg har plukket ut noe av det styggeste som skjedde i 1945, for snart 25 år siden, og det er ting som vi aldri må glemme.

—o—

Den annen verdenskrig ebnet ut i juli 1945. På det tidspunkt forsto den japanske regjering at krigen var tapt, og sendte ut fredsfølere. Japan ønsket å slutte fred med Amerika. Disse fredsfølere kom meget ubeleilig for lederne i Washington. De hadde nettopp fått vite at atombomben var ferdig til bruk, og nu ønsket de å prøve den på levende mennesker. Men hvordan skulle det kunne skje hvis Japan plutselig streiket og simpelt hen forlangte fred? — Man valgte å ignorere fredsfølerne inntil atombomben var blitt prøvet på japanske kvinner og barn.

Prøven ble foretatt den 6. august 1945 og var meget vellykket. En uranbombe utsløttet byen Hiroshima og drepte ca. 70 000 mennesker. Et lignende antall ble såret. Av disse var flere tusen så fryktelig forbrent av varme-strålingen at de nærmest var levende stekt. Dette oppmuntrende resultat ga mer smak, og amerikanerne besluttet å prøve en plutoniumbombe for å se om den var bedre enn uranbomben. Byen Nagasaki ble utsett til dette humanitære eksperiment, og fikk et praktfullt gravmæle i form av en kjempemessig soppsky. Først da fikk Japan fred.

Da nyheten om atombomben ble kjent i Oslo, ble det stor begeistring blant jøssingene. De jublet og skålte for atombomben. Mange kristne takket Gud for bomben. Slik mottok mange av de gode nordmenn nyheten om redslene i Hiroshima.

I Hiroshima ble det også skreket, men ikke av glede. De levende stekte kvinner og barn skrek fortvilet og hjerteskjærende i ytterste pine og nød, for det tok tid innen de fikk legehjelp. Deres lidelser var så grufulle at selv forherdete japanske

soldater brast i gråt under redningsarbeidet. Men på Karl Johan var det ingen som gråt. Der jublet man. Autentiske jøssinghyl fra de dager er visstnok oppbevart i Kringkastingens arkiv.

Var de så dårligere mennesker enn oss andre? — De var ihvertfall mere ondskapsfulle. Det vet vi som opplevet deres misgjerninger da de kom til makten i 1945. Da var hevnen deres gud og hatet deres evangelium. De opphevet prinsippet om likhet for loven og innførte Moskva-jus i Norge. De brukte en barbarisk straffelov med tilbakevirkende kraft, som i visse tilfeller bestemte straff for fri og selvstendig tankevirksomhet. Man kunne risikere fengselstraff hvis man ikke tenkte i takt med majoriteten av folket. Man kunne endog bli **bøtelagt** hvis man ikke passet tankene sine og tenkte slik myndighetene ønsket det. Men også **ektefellen** kunne bli straffet selv om hun aldri hadde gjort noe galt. Slik var den nye loven. Selv om en kone alltid hadde tenkt «riktig» — dvs. i takt med massen og kveget — så kunne hun allikevel bli straffet for mannens «ulovlige» tanker. Slik var Landssvikanordningens § 32. Jøssingene syntes dette var fine greier, og mente at kollektiv straff var en utmerket ting for de svina som tenkte i utakt, og dessuten for kjerringene deres. Nu er endelig Norge blitt en rettsstat, sa jøssingene. Nu er det lov og rett i landet.

Som vanlig tok jøssingene feil. Vi merket ikke stort til lov og rett i Norge etter frigjøringen. Det ble påstått av mange at lov og rett hadde inngått illegalt ekteskap med hevnen og ondskapen — hvilket skulle tilsvare ekteskap mellom mennesker og dyr — og at avkommet etter denne selsomme forbindelse ble den verste vanskapning i Norges historie, en heslig og illeluktende bytting som fikk navnet Landssvikanordningen. Denne teori ble meget populær og fikk adskillig utbredelse. Kloke mennesker trakk videre sammenligninger, og påpekte at Landssvikanordningen, i likhet med andre byttinger, også var blitt født i dølgsmål under særdeles lurvete og ufine omstendigheter. Men levedyktig var denne byttingen. Den har alt feiret sin 25 års dag, og er fremdeles i beste velgående.

Ja, denne slekten av tobente og mørke skapninger med horn og hale er impo-

nerende levedyktig. — Under Landssvikanordningen begynte den største heksejakt i vår historie. I løpet av noen dager ble heksestemningen pisket opp til vanvidd, og heksejakten raste som en prairiebrann over hele landet. Stakkars de mennesker som hadde forbrutt seg mot Anordningen ved å tenke i utakt. De ble øbelens sikre bytte. De var uten enhver rettsbeskyttelse og fullstendig prisgitt alle onde makter. Ikke minst var de prisgitt rabiate og sadistiske fangevoktere. Arrestasjoner foregikk fullstendig villt i de dager, og fangevokterne bestemte over liv og død. Mishandlinger, overfall, plyndring og tyveri var dagligdagse ting, og ble sjelden eller aldri etterforsket av politiet. Det har aldri noengang hersket slik rettsløshet i Norge. Under de såkalte rettssaker ble NS-folk vanligvis nektet å velge sine egne forsvarere, og måtte nøye seg med offentlig oppnevnte nikkedukker og slappfisker. Jeg selv hadde et slikt ynkelig krek til forsvarer. Hans «forsvarstale» varte i ca. 4 minutter, og han erklærte seg enig med aktor i ett og alt.

Selv norske prester og biskoper deltok med glødende iver i heksejakten, og de kastet olje på ilden for å holde hatets flamme levende. Disse «hyrder» hadde nemlig glemte Jesu ord om nestekjærlighet. De glemte også Mesterens advarende ord om stenkasting. De tok fullstendig avstand fra Jesus, og lovpriste istedet Djevelen og alle hans gjerninger og alt hans vesen. Med utrolig nidkjærhet forkynte de hatets evangelium fra **brekestolene**, og de gledet seg tydeligvis når heksestemningen og blodrusen steg mot nye høyder (jfr. biskop Berggravs åndelige testamente: Folkedommen over NS). Da amerikanske krigsforbrytere kastet atombomben over Hiroshima, tok «hyrdene» en pause i menneskejaken for å takke Gud for denne nye velsignelse mot vår jord. Så vendte de tilbake til sin virksomhet som heiagjeng for konsentrasjonsleirene og Landssvikanordningen. Slik var svært mange av Norges geistlige i det Herrens år 1945. Ved sin ukristelige holdning har de bidratt effektivt til å avkristne Norge. «Ond som en biskop» ble et ordtak i norske konsentrasjonsleirer sommeren 1945.

Ja, ondskapen var enorm dengang. Men dumheten var om mulig enda større. Her er et grotesk eksempel på

(Forts. fra side 5)

ideologiske grunnlag for parti og stat. Som rikskansler overdro Hitler ved siden av ledelsen av Aussenpolitisches Amt Rosenberg også utformingen og overvåkingen av den samlede skole-ring og oppdragelse, en av et livsanskuelsespartis viktigste oppgaver.

Under krigen måtte Rosenberg (bl. a. fordi han egentlig var tysk-balter) overta i tillegg den skjebnesvangre oppgave som leder av «Reichsministerium für die besetzten Ostgebiete». Om bakgrunnen for at han «mislykkedes» og de egentlige mål han hadde for østpolitikken blir det her endelig berettet autentisk.

Om denne fantastiske utvikling fra det ukjente parti til Stortyskland, om seire og nederlag, ydelser og sviikt beretter Alfred Rosenberg som den dødsinnviende som er fritatt for alle personlige hensyn. Han skåner hverken seg selv eller andre førende nasjonalsosialister, skiller skarpt mellom idealer og idoler i denne tragiske revolusjon og når det dramatiske høydepunkt i sine motsetninger med personligheten

myndighetenes ufattelige tåpelighet:

Ved frigjøringen var det stor bolignød i Norge etter at krigen hadde lammet boligbyggingen i fem år. Myndighetene burde ha gjort en storstilet innsats for å skaffe folk hus. Fornuftige mennesker hadde selvsagt begynt med det omgående. Men hverken Stortinget eller regjeringen var særlig preget av fornuft sommeren 1945. Herrene og deres kaklende høner var interessert i mest mulig hevn, og flest mulig konsentrasjonsleire for politiske avvikere. Derfor bevilget de kjempebeløp til vedlikehold og modernisering av de gamle konsentrasjonsleirene fra tyskertiden, og de planla bygging av nye. De brukte pengene til konsentrasjonsleirer istedenfor boliger.

Jeg vet ikke hvor mange millioner som ble brukt, men tenk om pengene var blitt brukt til husbygging? Det kunne blitt mange hus og mange leiligheter. Når vi har bolignød i Norge idag, skyldes det hovedsaklig myndighetenes ufattelige tåpelighet dengang, da Stortinget bevilget penger til drift av utallige konsentrasjonsleirer rundt omkring i landet, istedenfor å avhjelpe bolignøden. Den dag idag merker vi følgene av vanviddet i 1945.

Ole Nilsen

Hitler og deres verdenshistoriske konsekvenser.

Uten hat og forherligelse

Efter en omfangsrik innføring i de med Rosenberg forbundne politiske, verdensanskuelsesmessige og kulturelle problemer ved Heinrich Härtle beretter Rosenberg i ni kapitler om: Begynnelse til Hitlerbevegelsen — Kamerater og motstandere i NSDAP — Hitler og offiserene — Nasjonalsosialisme og hitlerisme — Verdensanskuelsenes kamp — Führerstat eller demokrati — Østkrig og østpolitikk — Adolf Hitlers karakter, hans ydelser og feil.

Efter de rettferdiggjørelsesbøker som i den siste tid er kommet fra Schirach, Günther og Speer, som etterpå foregir å vite alt så meget bedre, beretter Rosenberg hvorledes det virkelig var. Sikkerlig vil også hans fremstilling og vurdering, subjektivt farvet som det naturligvis er, utløse motsigelse og kritikk. Like fjernt fra kritikkløs dyrkelse som fra blindt hat vil Rosenberg hverken anklage eller forsvare, men oppfordre til åndelig drøftelse. Han gjør dette med den manns rett som har satt livet inn for sin overbevisning. Man kan anerkjenne eller bestride hans oppfatning, men døden for bøddelhånd i Nürnberg kan ikke bety noen endelig dom. Til og med USA-anklageren dr. Kempner måtte senere innrømme: «Rosenberg ville vi i dag ikke lenger ha dømt til døden —»

I allfall vil i dag eller fremtidig bare den kunne dømme objektivt om historien og historien til Det stortyske Rike som har lest dette samtidshistoriske ut-sagn fra et hovedvitne og har vurdert det.

*

Så langt det tyske ukeblad. Boken kan bestilles gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE og koster kr. 45,—.

*O, lær oss, åpne fjorde,
å tenke sent på havn
og ikke vende roret
om vinden står i stavn!
(Nordahl Rolfsen)*

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19.30.

Den moderne historikers - - - Mobiliseringen som uteble - - -

(Forts. fra side 1)

Stortinget vedtar prinsippet om offentlighet i forvaltningen, vil meget stoff måtte bli raskere tilgjengelig. **Adskil- lig stoff holdes også tilbake av hensyn til privatlivets fred!** (Mannsakers ord — mine uthevelser og mitt utropstegn).

Nå vet vi svart på hvitt at historien blir forfalsket gjennom sensurering i England fra 1939 av og i Norge fra 1945 av — og i noen tilfeller tidligere i begge land — en korrupsjon som selv sagt er vel kjent av profesjonelle historikere men ikke er kjent i sin alminnelighet av det vanlige publikum. (Derfor Mannsakers «farligste fiende»).

På samme måte skrev den kjente Oxford-historiker, professor A. J. P. Taylor til meg (19.12.67): «De fleste folk fortsetter å tro på krigslegender og forsøk jeg har gjort på å bringe dem i vanry har vært like uvirk- somme som Deres.»

Eller som Farmand skrev redaksjonelt under titlen «Pressen 'nyansert' eller manipulert?»: «Den eneste helt sikre regel 'Farmand' har funnet, er at hvis man er et presseorgan som nyder politikernes og byråkratenes beivring (eller tilhører en gruppe pressorganer hvorav mange har politikernes og byråkratenes beivring) så begunstiges man voldsomt i Norge i dag og det hjelper godt å stå vårt statsbærende 'establishment' nær».

Akkurat. Med det gode eller det vonde — sensurering, subsidier eller rettsmisbruk — vil «the establishments» i Norge og England forsvare deres fortolkning av moderne historie og deres offentlige «bilde» inntil døden, uten hensyn til den derav følgende skade inntil røttene av begge samfunn. Det er ikke måten å drive et sunt demokrati på.

Som George Franklin Getty hamret inn i sin sønn Paul, nå den rikeste mann i verden (Farmand 6.6.64): «Ingen manns mening er bedre enn hans informasjon.» På den annen side latterliggjør mangel på informasjon den enkelte, som følgelig ikke kan spille sin rette rolle i et fritt samfunn.

Så kan man spørre hvem de er disse «ømfintlige» personer som ikke kan se i øynene kjennsgjerninger fra for tre år siden eller mere i England. Churchill-familien som laget slik oppstyr om Lord Morans dagbok? Som efterforskerne i The Sunday Times (for det meste under tre år gamle) skrev: Churchill fremtrer «i

en underlig rolle» i dokumentene fra 1939» og «Krigens mytedannelse som fremdeles omhyller oss, minnes krigen i 1940 og Churchills demoniske energi. Siste uke ble det gjennom fremleggelsen av 1939 års cabinetspapirer, mulig å gjøre et nytt forsøk på å trenge gjennom mytene og forstå realitetene i de begivenheter blant hvis følger vi eksisterer i dag.»

Eller har Foreign Office grepet inn av hensyn til «ømfintligheten» til det norske Utenriksdepartement og det norske «establishment»? Og av hensyn til (det norske) privatlivets fred? (For eksempel Terje Wold).

For et hurlumhei det ville forårsake i Norge hvis det britiske Cabinet avlørte at Nygaardsvoldregjeringen ikke bare var «unøytral» før 9.4.40 (Benjamin Vogt i «F» 3.5.69) og planla «å komme på rette siden» (Koht), men faktisk konspirerte sammen med Britannia om å komme tyskerne i forkjøpet gjennom en alliert okkupasjon av støttepunkter! En britisk Combined Services commando ble etablert ved nøkkel- flyplassen Sola, under oberst Malcolm Munthe, med UD-samtykke 5. april. Bortsett fra at Nygaardsvoldregjeringens nøling 8.—9. april 1940 er fornuftmessig uforklarlig hvis man ikke ventet britene foran tyskerne.

Som The Sunday Times sier: «Churchill fremmet bare ett større prosjekt i denne periode (1939) som ble virkeliggjort, og det var Narvik (sic) ekspedisjonen. Den var en katastrofe. Norge og Danmark tilfalt Tyskland, og med dem effektiv kontroll av det viktigste jernmalmfelt i Europa. Chamberlain kom i vanry, Churchill overtok. Dokumentene vedrørende de faktiske operasjoner i april 1940 er ikke tilgjengelige før neste år. Men alle forutsetningene for det ble drøftet vinteren 1939. I desember agiterte han for (was canvassing) militær aksjon mot Norge og Sverige. 'Om konflikten ble utvidet til Norge og Sverige så han ingen grunn til alarm', sa Churchill til det bestyrte cabinet 18. desember. Han forutså en rekke av øyer 'hvor vi vil bli istand til etter forgodtbefinnende å opprette luft- og sjøbaser.'» (Mine uthevelser).

«Ingen grunn til alarm!» Hva om den norske regjering eller iallfall en indre sirkel ikke var i hemmelig forståelse med Churchill?

Nordmenn og briter er visselig idag modne nok til å bli fortalt alle kjennsgjer-

ningene. Ingen av dem som personlig var innblandet i «Norge 1940» er under 50 år gamle, militærteknikken har forandret seg til det ugjenkjennelige, diplomatisk er Europa gjenopprettet, alle ledende etterretningsoffiserer fra denne periode har nå gått av eller er døde og spionasjeteknikken er forandret eller bragt i miskreditt.

Og visselig også er det på høy tid at vi får rapporten fra Den Militære undersøkelseskommissjon fra for 25 år siden, Nygaardsvolds dagbok (reddet sammen med statsministerens sølv av forfatteren og stortingsmannen Johan P. Falkberget), Administrasjonsrådets disposisjoner etter at Quisling trådte tilbake i april 1940 («F» 6.12.69) og O.P.A. (Oslo politis arkiver), sitert i «Norway and the Second World War».

Hvorledes kan likeledes den pågående nasjonale debatt i Norge om nasjonens tilslutning til NATO i 1948—49 — for en hel generasjon siden — bli avgjort uten adgang til alle relevante dokumenter?

«Utgivelsen av professor dr. Magne Skodvins utredning om de nordiske forsvarsforhandlinger i 1948-49 og Norges inntreden i NATO er blitt ytterligere forsinket, og det vil ikke kunne foreligge ferdig trykt før utpå våren 1970», sier UD-ekspe- disjonssjef Tim Greve (Aftenposten 16.12.69).

Hvorfor? Greve sier: «Fra departementets side har vi vært nødt til å sørge for at opplysninger som er hentet fra andre lands arkiver blir klarert på en korrekt måte.» (Mine uthevelser).

Slik er den moderne historikers forpliktelser.

Ikke rart at riksantikvar Mannsaker klager: «Personlig mener jeg at vi aldri bør slippe objektivitetsidealet fra oss, selv om dette ideal i og for seg er uoppnåelig.» (Mine uthevelser).

Jaså! Det skulle da forklare noen av de gangbare krigstidsmyter, beklaget av The Sunday Times — og av meg — og forfalskninger i moderne offisiell Anglo-norsk historie.

Eftersom høyesterettsadvokat Annæus Schjødt jr. fortalte («F» 7.6.69) at min Quislingsbiografi hadde fått «en hårdere medfart enn noe annet forsøk på historiskrivning har vært gjenstand for her i landet», kan det være av en viss interesse at jeg gjentar hva jeg har skrevet om mitt eget syn på min profesjon:

(Forts. fra side 3)

gjeringen hver mann å søke til en avdeling straks? Hvorfor påla den ikke hver sjef å holde den posisjon han hadde til han fikk nærmere ordre. Hvorfor snakker den svada om å «halda fast på fridomsarven» istedenfor å gi kampdirektiv? Det var en prestasjon å bruke så mange ord uten med ord å gi svar på det publikum og hær spurte om. Det hele gir uttrykk for det faktum at Regjeringen var redd for å ta konsekvensen av sin beslutning om å kjempe».

—o—

Langeland s. 44: «— Så gikk vi altså inn i den kamp som allerede fra starten var opplagt håpløs... De regjeringsmedlemmer som ved sin udugelighet slo spillet overende før det begynte og som nå forlangte at den norske ungdom nesten våpenløs skulle gå mot verdens farligste soldater, at den skulle sette livet inn i en håpløs kamp, det var menn som gjennom en menneskealder hadde arbeidet energisk for å bryte ned vår

«Historie er knapt verdt å skrive eller å lese hvis den ikke har en hensikt — til og med forutinntatthet — så langt den holder seg til kjennsgjerninger. En dose med subjektivitet er tillatelig — ja, endog ønskelig — sammen med objektiviteten. Historikerens kunst ligger i å finne frem til den rette balanse, overensstemmende med sannheten. Ellers vil hans arbeide degenerere til noe annet, slik som propaganda eller historisk roman, og i ingen av disse er kjennsgjerningene hellige.

På samme måte er ingen historie noensinne definitiv eftersom synspunktene endrer seg, nye kjennsgjerninger kommer frem i lyset og omstendighetene omkring hendelsene nå i sammenligning med fortiden, endrer seg i tidens løp. Historie er kontinuerlig opprulling og under denne prosess endres forutfattede meninger og definisjoner. Denne prosess kan ikke i det uendelige stanses selv av det mest utstrakte og effektive tyranni. Som følge av dette blir historien stadig skrevet om.» (F & L 11.1.69).

Storbritannia og Norge vil i det lange løp ikke kunne slippe unna den prosess med historisk evolusjon, som vil bli til det beste for alle. Som Niels Collett Vogt skrev: «Å kjenne sitt land er å kjenne seg selv.»

Ralph Hewins

kampvilje og kampevne. Våre tropper ytet i stor utstrekning langt mer enn hva man under disse omstendigheter kunne vente. Etter tre ukers forløp måtte dog tropene i Sør-Norge kapitulere».

Laake hadde rett

«Siden general LAAKE har vært så sterkt kritisert for sin pessimisme på Elverum, er det grunn til å påpeke at det VAR HAN SOM HADDE RETT MED HENSYN TIL SITUASJONSBEDØMMELSEN. (Uth. A.L.) Situasjonen var håpløs. Begivenhetene beviste tydelig nok dette. Kampen hadde tross dette sin hensikt. Men det er en annen sak. Regjeringens holdning fra den 19. mars da Chamberlain sa fra at krigen sto for vår dørterskel er så merkverdig at det fins ikke noen unnskyldning og ikke engang en fornuftig forklaring (?), når man går ut fra at dette var noenlunde intelligente menn.»

Tenk om Hewins hadde skrevet nedenstående grove insinuasjon om forræderi som major Langeland upå- talt skrev på side 45 i «DØM- MER IKKE»:

«Det vil oppstå en pussig situasjon hvis en lærer en gang om mange år gir sin 1. gymnasieklasse følgende stiloppgave: «Hva skulle den norske regjering ha gjort i 1940 om den hadde vært betalt av Hitler for å bringe Norge i hans vold?» Den mest intelligente gutten i klassen vil da skrive: «Regjeringen skulle ha gjort akkurat det Nygaardsvold og Koht gjorde. Den hadde dog neppe turdet gå så langt i retning av å legge landet åpent, for det kunne vakt mistanke om forræderi.»

Langeland, s. 46:

« — — Det ene viktige spørsmål ble lite diskutert (i Stortinget) og det var spørsmålet: Hvorfor ble det ikke mobilisert i februar eller mars?

Faresignalene ble sterkere og sterkere. Det er hverken tidligere eller nå i debatten pekt på en eneste fornuftig grunn til at vi skulle la være å mobilisere etter Jøssingfjord eller etter minister Scheels brev av 29. mars. Undlatelsen av å mobilisere er en absolutt utilgivelig feil. Det var denne regjeringen Nygaardsvolds feil som var årsaken til all vår ulykke — slutter major O.H. Langeland i sin behandling av MOBILISERINGSKAPIT- LET. —

(Forts.)

For Ungdommen

(Forts. fra side 4.)

skyldninger for passiviteten. Stort sett har man nøydt seg med kritikk mot systemet og tidsånden — ofte ramrende og velbegrunnet — men de klart formulerte alternativer har stort sett glimret med sitt fravær. Og disse alternativer er det jo som sammen skal utgjøre den helhetlige tankebygning. En bred høyreorientert nasjonal opinion har vi følgelig måttet unnvære i etterkrigs-Norge.

Den nærmeste fremtid blir avgjørende for det nasjonale Norge: Er vi i stand til endelig å forme et livskraftig alternativ? Makter myldret av grupperinger på den høyre radikale front å stille opp bak felles fane?

Vi har ærlig talt meget å lære av ungdommen i SUF når det gjelder medlemsaktivisering, finansiering og propaganda. Men la oss aldri som disse falle i den felle å ville presse samfunnet inn i en abstrahert idealmodell. Vi må ikke glemme den TRADISJON vi skal være fornyere av.

Arius.

ER RØD FRONT UNDER PRESS?

Vi nevnte i forrige nummer at en styrkeprøve var forestående i DNS, men den er uteblitt. Grunnen er angivelig at El Fatah-lederen som skulle holde foredrag i samfundet har meldt forfall. Hvem som har øvet størst press på hvem, skal være usagt, men noen anti-jødisk resolusjon ble det ikke noe av denne gangen. Tør i det heletatt Rød Front sette frem et slikt forslag?

STATEN MELKEKU FOR SUF?

Studiesirkler har vist seg å være sesam for SUF's vei til statens pengebenge.

Nå skal det sies å være urettferdig bare å anklage SUF for å benytte seg av denne adgang til å ta tappe statskassen for midler til opplysningsvirksomhet. En rekke andre organisasjoner, bl. a. Noregs Mållag, avholdsorganisasjoner m.v. får sin del av kaka, men SUF har utvist den kanskje største oppfinnsomhet til å skaffe seg slik støtte.

For at en opplysningsorganisasjon skal kunne få statsstøtte, settes det bestemte krav til regnskapsførsel, studieledernes kvalifikasjoner etc. Disse betingelser skal nå tas nærmere i øyensyn av myndighetene, bl. a. hos SUF. Vi har ikke tro på at forholdene vil endre seg i noen grad for SUF og de andre organisasjonene. Det er et uttrykk som heter: Fanden hjelper sine.

«PANTAR ALT DEI HAR»

I Bergens Tidende leser vi en melding karakteristisk for dagens Norge som er så opptatt av internasjonal hjelp at en ikke har sans for de egne behov. I Meldingen heter det at «Bygdefolket i Frensvik, Sogn har slutta mannjamnt opp om aksjonen for å skaffe bygdi veg til Løneset i Feios, og dermed vegutløsning, og ialt er det samla trygdetilsegner for lån på 3,2 mill. kroner til prosjektet. Dei mest ivrige har pantsatt alt dei eig og har for å få vegen — — —» I samme blad leser vi også at «Nærmere seks millioner kroner i bidrag fra norske givere har Norsk Koreafor- ening brukt til sitt helsearbeid blant koreanske barn —» Nå skal det jo medgis at denne hjelp til koreabarn er bedre enn utviklingshjelp til negerhøvdinger m. v., men likevel — —.

CAPTAIN LIDDELL HART,

den kjente britiske militærskribent er avgått ved døden, 74 år gammel. Liddell Hart tok meget tidlig til orde for en ny stridsvogntaktikk med et samarbeide mellom hurtige, pansrede avdelinger og et sterkt luftvåpen. Hans tanker fant imidlertid ikke gehør hos den britiske generalstab, og så ble det tyskerne som isteden satte lignende tanker ut i livet i annen verdenskrig. Som militærskribent viste Liddell Hart en beundringsverdig objektivitet. Vi minner i den forbindelse om hans kjente bok «Over the Hill».

NYSTIFTELSE AV REXISTBEVEGELSEN.

I Brussel har den tidligere SS-mann Jean Robert Debautt bekjentgjort at han vil stifte påny rexistbevegelsen. Den gamle rexistbevegelse ble som kjent ledet av Leon Degrelle, som fremdeles befinner seg i eksil. Han oppholdt seg i Norge da Tyskland kapitulerte og flyktet med et tysk fly til Spania etter at Quisling hadde avslått å følge med flyet. Det forlyder ellers at han i den siste tid har måttet forlate Spania etter at Franco har foretatt en viss demokratisk ansiktsløftning. Belgia har nylig påny krevet Degrelle utlevert. Det hører ellers med til historien at Degrelle har erklært seg villig til å vende tilbake til Belgia og

la seg stille for retten mot å få visse garantier for en anstendig rettergang. Et tilbud som ikke er blitt akseptert.

BESKJEDEN DEMOKRAT

Kanadas venstreradikale president Trudeau har erklært at Kanada står foran en inflasjon og har inntrengende oppfordret alle sine landsmenn til den ytterste sparsommelighet. I samme forbindelse ble 1000 statsfunksjonærer oppsagt like før jul. Få dager senere fløy Trudeau i regjeringens «Jet-Star» til det karibiske hav for å svømme og lot seg deretter fly til Frankrike for å gå på ski og flirte med Brigitte Bardot.

OGSÅ BRITISK KRIGSFORBRYTELSE

Efter at affæren May Lai har avslørt at det ikke bare er blant tyskere det finnes krigsforbrytere, har nå også den britiske hær fått sin krigsforbryteraffære. Det var søndagsavisen «The People» som kunne meddele at for 21 år siden skjøt 2. skotske garderiment i den malaiske jungel, ca. 60 km fra Kuala Lumpur, kinesiske plantasjearbeidere på bare mistanken. Man søker nå i England vitner til denne affære og de første fire har allerede meldt seg.

ISRAEL VILLE KAPRE MIRAGEFLY OGSÅ

I forbindelse med affæren med kanonbåtene som Israel med norsk bistand tilegnet seg i Frankrike, melder «Daily Telegraph» at planen var samtidig å kapre 50 Miragefly. Den israelske regjering foreslo for Frankrike å la de israelske flyvere som oppholdt seg i Frankrike for å lære å fly disse kampfly trene med flyene på Korsika hvor værforholdene var bedre. Planene var så derfra med fylte bensintanker å ta seg til Israel. Den franske etterretningstjeneste hadde imidlertid fått nyss om saken og det ble avslått å forlegge flyene til Korsika.

«LEOPARD»-STRIDSVOGNEN

Norge har som kjent bestemt seg for den tyske «Leopard»-stridsvogn og har bestilt 78 stk. Italienske eksperter har nå også vurdert saken og konkluderer med at denne stridsvogn

ubestridt er den som er best egnet for europeiske forhold. Som følge av dette har man bestilt 200 stk. og har satt igang en omrustning av den italienske hær. Videre skal det fremstilles ytterligere 600 stk. i et samarbeide mellom tyske og italienske fabrikker. Bortsett fra dette har Nederland bestilt 415 stk. og Belgia 334 stk. Også Danmark forhandler om kjøp. Stykkprisen for stridsvognene er ca. 2 millioner kroner.

GAMLE «FORPLIKTELSE»

Tyske agenter for Sovjet har i den senere tid forsøkt å minne tidligere tyske krigsfanger i Sovjet om visse «forpliktelser» som de skrev under på å påta seg for tyve år siden eller mere. De erklærte seg dengang, for hurtigere å slippe hjem, villige til å arbeide for den russiske etterretningstjeneste. Nå har mange av dem fått seg tilsendt fotostatkopi av den erklæring de underskrev og beskjed om å holde seg beredt.

«VILJENS TRIUMF»

som var navnet på Leni Riefenstahls berømte film om partidagen i Nürnberg, er på ny blitt vist i forskjellige land, så også her i Norge, hvor den for en tid siden ble satt opp på Scala kino i Oslo. I denne sammenheng har den vesttyske høyesterett bestemt at Leni Riefenstahl ikke skal få noen betaling for bruken av filmen, som nu er ansett som en av nasjonalsosialismens filmklassikere og et mesterstykke av et propagandaverk. Alle inntekter som nyoppsetningen gir, skal derimot tilfalle det jødiskeleide utleiebyrået, leser vi. Selvfølgelig.

OM UTVIDET SEKSUELL FRIHET

I nidkjær botferdighet og evig angst for ikke å ligge fremst i sporet når det gjelder frihet og demokrati, har den vesttyske Forbundsda- gen nylig vedtatt at en gammel paragraf som setter forbud mot sodomi (seksuell omgang mellom dyr og mennesker), skal oppheves. Dermed har de velferdsgjødde bundesrepublikanere tatt igjen forspranget til sine angelsaksiske medkonkurrenter, som ikke har drevet

det lenger enn til å legalisere homoseksualitet mellom voksne mennesker. Og det er ikke engang «betingelsesløs» homoseksualitet, for det heter at begge parter skal være enige om utøvelsen. Så vidt vi kan se, foreligger det intet som tyder på at det er påkrevd å innhente dyrenes samtykke i våre moderne Sodoma, Forbundsrepublikken.

SLUTT PÅ DISKRIMINERINGEN

Alle mennesker er like, hyler de venstreforvridde, men det later sannelig til at noen mennesker til og med er mer like enn andre. Iallfall har «kansler» Wesley W. Posvar ved universitetet i Pittsburgh, USA, pålagt universitetets myndigheter å tilby farvede ansøkere til professorater «høyere lønn enn vi ville innrømme hvite ansøkere med de samme forutsetninger». Hensikten med dette tiltaket er ifølge «kansleren» å bekrefte universitetets forpliktelser overfor et program som skal «eliminere all rasemessig urettferdighet».(!)

ANNELIESE PAROW TANNINNSÆTNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND